Фабиан Ленк

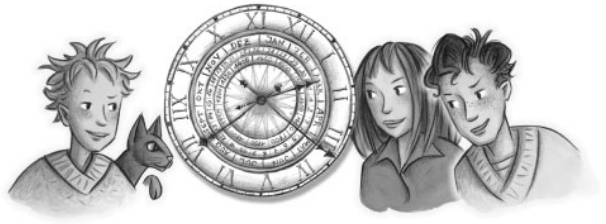

Детективи
с машина на времето

Златото на Чингис хан

Илюстрации
Алмуд Кунерт

Издателство „Фют“

Das Grab des Dschingis Khan
© 2005 Ravensburger Buchverlag
Otto Maier GmbH, Ravensburg (Germany)

Златото на Чингис хан
© Издателство „Фют“, 2022
Превод Десислава Лазарова

ISBN 978-619-199-728-2

Ким, Юлиан, Леон и Кия – детективи във времето

Находчивата Ким, знаещият Юлиан, смелият Леон и загадъчната египетска котка Кия са четирима приятели, които имат необикновена тайна.

Те притежават ключ за старата библиотека в манастира „Свети Бартоломей“. Там се намира мистериозната стая на времето Темпус[1], през която може да се отиде в миналото. Темпус пулсира в ритъма на времето, има хиляди врати и зад всяка се крие определена година от историята на света. През тези врати приятелите могат да се озоват в Египет от времето на фараоните или в Древен Рим.

Винаги, когато се интересуват от някоя вълнуваща епоха или попаднат на загадъчен криминален случай от миналото, те се озовават там с помощта на Темпус.

[1] *Темпус – (от лат.) време*

И пак Темпус връща приятелите в настоящето. Трябва обаче добре да запомнят мястото на пристигането, защото само оттам могат да се върнат обратно в нашия свят.

Дори когато пътуванията във времето продължават по няколко дни, в настоящето не е изминала и секунда. Така никой не забелязва внезапните изчезвания на нашите детективи.

Тайната история

Бяха хиляди. Невидими за врага, скрити зад дърветата, с опънати лъкове и вдигнати саби, те бяха готови за битка! Готови да се бият и дори да загинат за своя владетел – Господаря на безкрайното море*, и за неговата мечта – да завладее света.

Чингис хан, яхнал мускулестия си жребец, се прикриваше зад храсталаците на хълма. Със застинало като маска лице наблюдаваше разкаляния път, който се извиваше в теснината между два скални откоса. Отлично място за засада! Врагът всеки миг щеше да влезе в теснината, увлечен в преследването на група хански конници, които сутринта бяха получили задача да подмамят в капана многократно превъзхождащия ги противник.

Дочу се глух тропот на копита. Идват! Жребецът на хана неспокойно затанцува намясто. Дочуха се викове и първите ездачи

* *Всички думи, отбелязани със звездичка, са свързани с историята на Монголската империя и са обяснени в речника в края на книгата.*

профучаха през теснината, приведени над конете си. Това бяха хората на хана, които побързаха да се скрият в гората.

В този миг ханът прошепна нещо на коня си и жребецът с един скок се озова на тесния път. Мъжът погледна към враговете, които се носеха насреща му. Сетне вдигна ръка, свита в юмрук, към небето, където живееше върховният бог Кьоке Тенгри*. Лицето на хана гореше като в треска. Ярост и студена решителност блестяха в синьо-сивите му очи. Имаше още нещо – непоколебимост. В тези очи гореше огън, готов да изпепели всеки, осмелил се да застане на пътя му. От гърлото на хана излезе страховит рев и гората сякаш оживя. Воините на хана се спуснаха от всички страни върху изненадания враг. Зловещият смях на Господаря на безкрайното море се извиси над тътена на битката:

– Този свят ми принадлежи! – ревеше Чингис хан. – Защото аз съм светът!

Ким стреснато се изправи в леглото и погледът ѝ се сблъска с широко разтворените очи на Кия. Котката изсъска тихо. Резките движения на Ким я бяха подплашили.

– Какво... какво става... – Ким погледна объркано часовника. Беше два часът през

нощта. Момичето затвори очи и се отпусна на възглавницата. Беше сънувала... всичко беше просто сън.

Ким почеса котката зад ушите и успокоено, животното се сгуши до нея с тихо мъркане. Преди да заспи, Ким прочете в списание „Нешънъл Джиографик“ статията за Чингис хан. В нея се разказваше за отличната военна тактика на страховития владетел на монголите* и за това, че до ден днешен никой не е успял да открие гробницата му. Имало повече от 100 експедиции, но нито една не открила тайнствения гроб с легендарното съкровище.

Странно, помисли си Ким, много странно! Любопитството я глождеше и не ѝ даваше мира дори насън. Странно, че и Кия беше неспокойна, но Ким вече не се опитваше да проумява загадъчното поведение на умното животинче.

Какво ли ще кажат Леон и Юлиан, мислеше си момичето и се усмихваше сънено. Със сигурност тази история ще ги очарова, също както и нея. Още днес ще разкаже на приятелите си за статията.

Ким се прозя. Не пишеше ли в статията и нещо за „Тайната история на монголите“* – древната хроника за живота на хана?

Там може би има сведения и за неговия гроб. Може би в старата библиотека ще намерят пълния текст на „Тайната история на монголите“...

– „Тайната история на монголите“? Звучи страхотно! – развълнува се Леон.

Тримата приятели се разхождаха след училище из старата част на родния си град Зибентан. Пътят към манастира „Свети Бартоломей“, където беше градската библиотека, се изкачваше стръмно по тясна уличка.

– Щом тази история е толкова тайна, едва ли ще се пази в обществена библиотека – усъмни се Юлиан.

– Малко търпение – извика Ким и ускори крачки. Котката тичаше до нея. Грациозното ѝ тяло излъчваше напрежение.

– Правилно – съгласи се Леон. – Нищо не ни струва да проверим.

Мисълта, че биха могли да открият гроба на Чингис хан, събуди у него истинска ловна треска.

По обед библиотеката беше затворена за посетители. Тъй като имаха ключ, приятелите можеха да потърсят книгата на спокойствие. Преминаха бързо през първата читалня, между рафтове със стотици илюстровани книги по география. Следващата зала беше посветена на човешката история.

Леон се огледа нерешително:

– Знаеш ли как се казва авторът на „Тайната история на монголите“, Ким?

Момичето вдигна рамене.

– Не, за съжаление.

– Това вероятно също е тайна – усмихна се Леон.

– Мнооого смешно!

– Дръжте се сериозно! – сгълча ги Юлиан, но и той едва сдържаше смеха си.

Спряха пред рафтовете с надпис „Азия“. Юлиан прокара пръст по гръбчетата на томовете. – Може пък да открием нещо в раздела „Монголия“ или „Чингис хан“ – мърмореше той.

– Но книгите са подредени по автори – напомни му Леон.

– Не само. Има и предметни области. Ето тук! – Юлиан сочеше невзрачна бяла табела с надпис „Китай/Монголия“.

– Е, добре, едно на нула за теб – призна Леон и отиде при него. Започнаха да изваждат томовете от рафта.

– Ето я! – извика внезапно Ким. В ръцете ѝ лежеше тъмнозелен том. – Ето я и самата нея: „Тайната история на монголите“!

– Дай да видим!

Ким сложи книгата на масата и я разтвори. Юлиан и Леон се наведоха над пожълтелите страници, изпълнени със старинни букви.

– Да потърсим някакво указание къде е погребан Чингис хан – подкани ги Ким.

– Безсмислено е! – намеси се Леон. – Ако в книгата имаше такова указание, археолозите отдавна да са открили гроба!

Ким прехапа устни. Леон беше прав. Но в момента разполагаха само с тази хроника. И Ким продължи да я разгръща. Накрая намери главата, посветена на смъртта на Чингис хан. Според текста човекът, който бил наричан с ужас и страхопочитание „Господаря на безкрайното море“, починал на 18 август 1227 г. по време на боен поход срещу разбунтувалите се тангути* в областта Ордос*. Внезапно Ким сякаш замръзна.

– Тук пише, че ханът е починал след падане от кон... една година след падането!

– Една година след това?

– Да, прочети сам!

– Но това е абсурдно – възкликна Леон.

Юлиан също поклати глава.

– Обзалагам се, че тук нещо се премълчава! Интересно от какво всъщност е починал ханът!

Ким сложи ръце на кръста в любимата си поза.

– Ето, че вече имаме за разрешаване цели две загадки. Първо: къде е гробът на хана? И второ: каква е била истинската причина за смъртта му? Какво ще кажете?

– Страхотно! – извика Леон и изправи рамене, готов за нови приключения.

– Разбира се! – зарадва се Юлиан. – Отиваме право в годината, в която е умрял ханът! В Монголия, в земите на тангутите!

А Кия? Кия вече тичаше към Темпус, към машината на времето. Леон, Ким и Юлиан отместиха огромната библиотека, зад която беше скрита украсената с магически символи врата на Темпус. Отвориха я. Поколебаха се за миг на прага, но Кия вече беше в средата на тайнствената зала, плувнала в синкав сумрак. Заобикаляха ги хиляди врати с обозначени над тях години.

Юлиан, Леон и Ким се довериха на свръхестествения нюх на котката. Тя се втурна по пулсиращия под право към затворената врата, над която светеше числото 1227. Приятелите се спогледаха за последно. Внезапно вратата се отвори с трясък. По прага имаше засъхнали петна кръв. От бездънния мрак долетя страховит рев. Ледени тръпки

полазиха по гърба на Ким: точно този рев чу в съня си миналата нощ! Тя се опита да прогони страха и заедно с приятелите си пожела да се озове в Ордос – там през 1227 г. бе приключил земния си път великият Чингис хан... После нещо я повлече в черната нощ и отново чу крясък. Този път крещеше самата Ким. Настана мъртвешка тишина.

Поробени

– Но... къде... къде сме? – чудеше се Леон, докато изтупваше дрехите си.

– Добър въпрос – Юлиан се оглеждаше и очите му постепенно привикваха към тъмнината. – Там отсреща е по-светло. Елате!

Приятелите тръгнаха по някакъв проход, от който се отклоняваха множество тъмни коридори. Постепенно проходът се разшири и ги отведе в просторно гърло на пещера.

– Я, какви смешни остри шапки имате – не можа да се сдържи Ким.

– И твоята не е по-тъпа – върна ѝ го Леон.

Момчето свали шапката си и я заразглежда с интерес. Беше съшита от парчета гладка кожа, а по ръба беше обточена с мека рунтава кожа. И тримата носеха ботуши, които им стигаха почти до колената, груб панталон и тъкана дебела риза, вързана на кръста.

Приятелите излязоха от пещерата. Посрещна ги пронизващ вятър. Бледото слънце огряваше скалиста местност, а малко по-нататък скалите преминаваха в заоблени ниски хълмове, покрити с необятно море от трева.

– Монголската степ[1] – прошепна Юлиан.

– Сигурен ли си? – попита Леон. – Нали тръгнахме да търсим армията на Чингис хан, а тук няма нищо друго освен трева и хълмове.

Юлиан изучаваше новите си ботуши.

– Непременно трябва да запомним тази пещера. Нали знаете... само оттук можем да се върнем в нашето време.

– Трудна работа – огледа се Леон. – Наоколо е пълно с пещери.

– Обаче входът на нашата е различен – забеляза Ким. – Погледнете – той е овален като отворена уста. А онези две неща горе приличат на два зъба.

– Да имах въображението ти! – разсмя се Леон. – Тези зъби са корени на дърво, което е поникнало в скалата над пещерата!

– Няма значение. Важното е, че мога да запомня мястото. И все пак бих искала да знам къде се намираме. Във всеки случай от армията няма и следа – Ким взе котката в ръце. – Какво ще кажеш, Кия? Дали пък Темпус не се е объркал този път?

Кия се протегна в ръцете ѝ и измяука.

– Е, поне на теб тук явно ти харесва –

[1] *Степ – обширни равнини в умерения климатичен пояс на Азия и Европа, покрити с тревиста растителност. В Северна Америка се наричат прерии.*

подсмихна се Ким. Тя сложи ръка над очите си и огледа хоризонта. – Момчета, я вижте отсреща – извика тя, – това са ездачи!

Ким беше права. От изток идваше керван, който се движеше към хълмовете.

– Да ги пресрещнем. Тези хора сигурно знаят къде е армията на хана! – предложи Ким.

– Добра идея – съгласиха се двете момчета.

Само Кия беше против. Тя скочи от ръцете на Ким и изтича обратно в пещерата.

– Ела тук, Кия! От какво се страхуваш? – извика Ким. Котката се обърна и измяука настойчиво.

– Не, няма да дойдем при теб! – отвърна твърдо Ким. – Ти ще дойдеш при нас. Хайде, момчета!

И приятелите тръгнаха да пресрещнат кервана. Кия измяука жално още няколко пъти, но после последва децата.

След малко стигнаха до кервана. Най-отпред върху не много висок, набит як кон яздеше великолепно облечен мъж – очевидно водачът. Зад него вървяха двайсетина дрипави мъже и жени, а след тях идваха камили, натоварени със стока. Колоната завършваше с група въоръжени ездачи. Водачът вдигна ръка и спря кервана. Загледа мълчаливо деца-

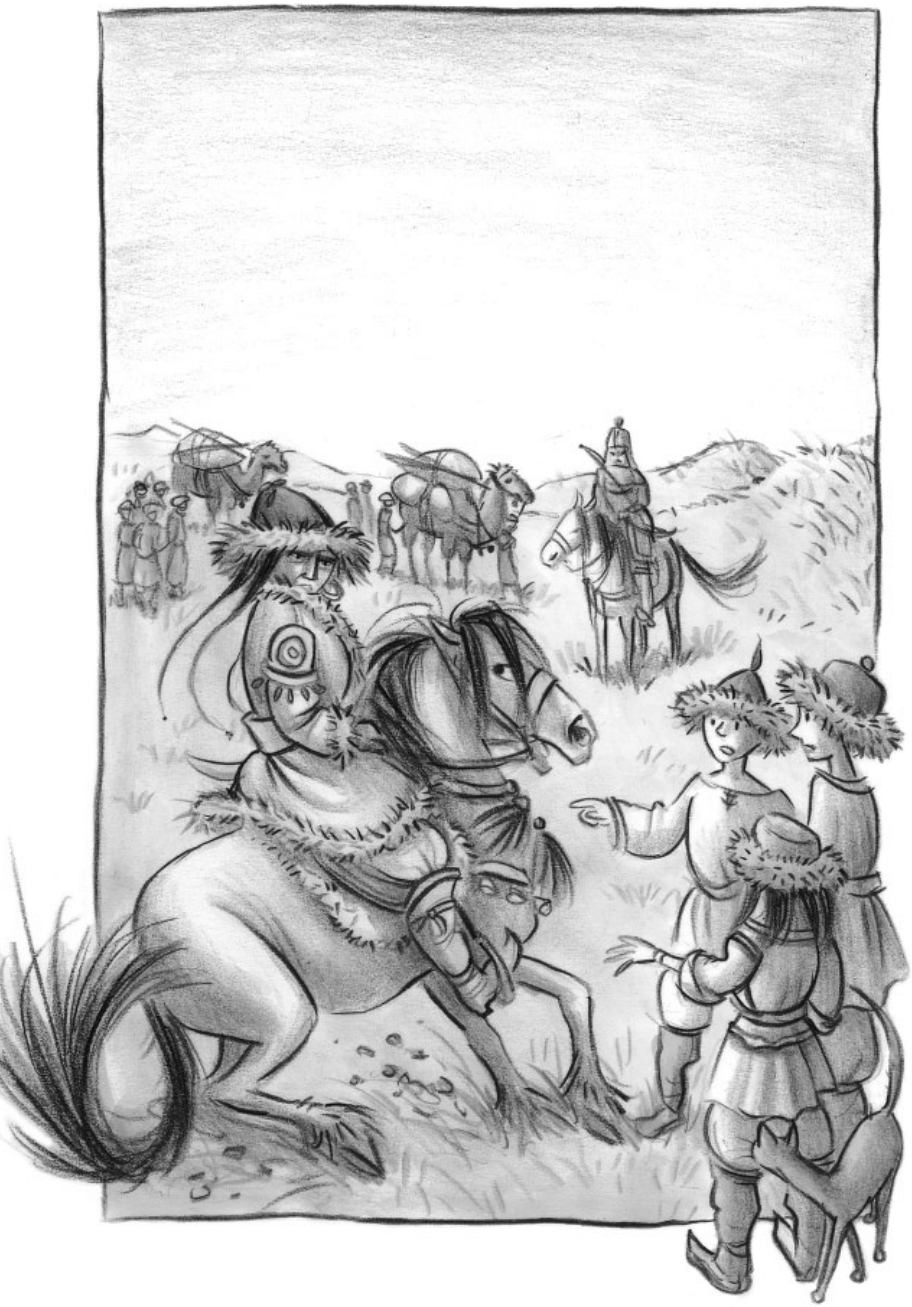

та и котката, чиято опашка плющеше като камшик във въздуха. Приятелите виждаха, че Кия е много раздразнена, но не разбираха защо. Поне засега.

Водачът имаше тъмни и кòси очи, изпъкнали скули и плосък нос, тънки и силно изпръхнали устни.

Юлиан направи нещо като поклон:

– Търсим армията на Чингис хан. Искаме да се присъединим към нея. Дали можете да ни помогнете и да ни кажете как да я намерим?

Лицето на водача бавно се оживи:

– Три дългоноси деца и една котка сами в нашата хубава степ! Как се озовахте тук?

Леон и Ким погледнаха към Юлиан, само той би могъл да даде убедително обяснение на монгола. Юлиан кимна, имаше готов отговор.

– Ох, това е тъжна история – започна той. – Както си пасяхме овцете край нашия стан, ни нападнаха. И...

– Кой ви нападна?

Юлиан вдигна рамене.

– Като че ли бяха ездачи от племето* на тангутите. Имаше бой. Отвлякоха всички възрастни...

Юлиан избърса с ръка несъществуващи сълзи в очите си. Ким погледна към небето, защото се уплаши, че ще се разсмее. Както винаги,

Юлиан се справяше чудесно: беше истински артист и измисляше страхотни истории.

– Стига си хленчил! – изръмжа водачът.

– Добре – подсмръкна Юлиан. – Така останахме без родители и сега скитаме из степта. Искаме да отидем при хана. Армията му ще намери тангутите и ще освободи родителите ни.

Водачът се изплю.

– О, великият хан ще бъде безмерно зарадван, че получава такова подкрепление, кълна се във всемогъщата Етюген Еке*!

И той се разсмя гръмогласно. Останалите ездачи се присъединиха към смеха му. Само жалките създания в дрипи мълчаха с клюмнали глави.

– Добре, ще ви помогна – рече водачът на кервана и отново стана сериозен. – Все пак днес е хубав ден. Освен това аз, почитаният търговец Мангу, имам голямо сърце, нали така? – и той се обърна към свитата си, която раболепно закима.

Самодоволните му хвалби ядосаха Ким:

– Попитахме те само за пътя, нищо повече. Е, къде да намерим армията на хана?

Доброто настроение се изпари от лицето на Мангу:

– Коя си ти, че си позволяваш да говориш

така с мен? – изкрещя той на момичето и направи знак на един от хората си.

Мъжът скочи от коня и се нахвърли върху Ким, ала тя се изплъзна ловко и му подложи крак. Смаян, той се строполи шумно на земята, но веднага скочи на крака. Леон и Юлиан се притекоха на помощ на приятелката си. Войникът обаче отново се нахвърли разгневен върху децата. В този момент Кия скочи върху него и го ухапа по рамото. Войникът изкрещя от болка и изненада. По кожената му ризница пръснаха капки кръв. В следващия миг във въздуха изсвистя ласо и преди приятелите да разберат какво става, лежаха здраво овързани сред степната трева. Кия тичаше отчаяно около тях, а ухапаният войник безуспешно се опитваше да я улови и да я натика в една торба.

– Спри, успокой си и остави котката на мира! – нареди му Мангу. После слезе тежко от коня и се наведе над пленниците:

– Вие наистина сте големи късметлии. Първо, защото няма да наредя да ви убият. И второ, защото ще ви заведа при хана. Армията му е съсем близо.

Децата втренчиха враждебни погледи в Мангу.

– Дори смятам да ви продам на хана. Той

постоянно има нужда от работливи слуги. – И Мангу опипа ръката на Леон. – Е, ти поне си якичък.

– Гаден търговец на роби*! – процеди Ким.

– Млъкни най-сетне! – скастри я Юлиан.

– Остави я – ухили се Мангу. – И след като сме заговорили за теб, момиче – ти си доста хубавичка и темпераментна. Това ми харесва. – Мангу потърка замислено брадата си. После прокара ръка през косите на Ким. По тъмното му лице с груба обветрена кожа пробягна нещо като усмивка. – Хм, може пък да те взема за една от моите жени.

– Какво?! – не се сдържа Ким.

Ако имаше свободна ръка, вече щеше да е изподрала лицето на Мангу.

– Ами ние, монголите, имаме по няколко жени – рече Мангу между другото. – Обаче като се замисля, бих могъл вместо това да взема добри пари за теб. Ще видим. – И той направи знак на хората си, които вдигнаха на крака новите пленници и ги избутаха грубо. Кия се скри във високата трева и наблюдаваше сцената с разширени немигащи очи.

Керванът отново потегли. Най-отпред гордо яздеше Мангу.

– Добре започваме, няма що – обади се Ким с унил глас.

– Почакай да стигнем до хана. После ще му мислим – опита се да я утеши Юлиан.

– Мислете позитивно – взе думата Леон. – Нали все пак ни водят право при хана. Кой знае дали щяхме да го намерим сами.

После се обърна към мъжа и жената, които подтичваха вързани след него заедно с двете си деца:

– И вие ли сте роби? – попита той.

– Да – отговори мъжът, който се казваше Алах. – От един малък ясун* в планините сме. Отглеждаме кози и овце. Хората на Мангу нахлуха в юртите* ни през нощта. Който се опита да се отбранява, беше убит. Останалите виждаш в този тъжен керван.

Леон огледа мрачно измършавелите фигури – бяха като сенки, които се влачеха с мъка сред високите степни треви.

– Мангу почти не ни дава да ядем – продължи Алах. – Храната му излиза твърде скъпо, а това намалява печалбата.

– Наистина ли армията на хана е наблизо?

Алах вдигна рамене.

– Нямам представа. Армията непрекъснато се мести от едно място на друго. Кой знае дали изобщо ще сме живи, когато Мангу стигне до нея.